

поляната задъ кжщата ни и учехъ география. Въ нѣколко думи баща ми ми предаде работата. Отидохъ съ него въ стаята, дето ловцитѣ пушеха лули и пиеха бира.

Седнахъ до масата, взехъ молива и започнахъ да записвамъ цифритѣ. Но, уви! скоро видѣхъ, че не ще мога да реша задачата, трѣбваше да се дѣли, а азъ още не бѣхъ училъ дѣлението.

Баща ми и всички ловци гледаха мълкомъ, съ затаенъ дъхъ, какъ пиша редицата цифри, значението на които не разбираха. Но напраздно напрѣгахъ всичкитѣ си умствени способности, — не можахъ да направя смѣтката и, потъналъ въ земята отъ срамъ, трѣбваше съ сълзи на очи да призная, че не мога да раздѣля.

Ловцитѣ се усмихнаха подигравателно, баща ми се разсърди страшно.

— Какво значи това разкрещѣ се той. — Защо плащамъ пари за учението ти? Ужъ учишъ, а като потрѣбва за работа, нищо не знаешъ!.. Махни се отпредъ ми! Все едно никаква полза нѣма отъ тебе.

Много ми домжчнѣ, дето ме смѣмра баща ми и то предъ чужди хора и азъ казахъ:

— Какво да правя, като не съмъ училъ още дѣлението? Вижъ, Вилиамъ, навѣрно, го знае. Позволи ми да оседлая кончето си и да отида да го повикамъ. Двамата ще можемъ. . .

— Хичъ не мисли за такова нѣщо, — прекъсна ме баща ми. — Нима забрави, че червенокожитѣ сж изъ горитѣ?

— Тогава оставете ме да помисля до довечера; може би ще успѣя да направя смѣтката.

— Добре, — обади се единъ старъ ловецъ, — ще почакаме.